

Støtte, der kan tilvejebringes ved en Skærpelse af de lovmæssige Betingelser for fremtidig Udøvelse af denne Næringsvej, formener Staten derfor ikke at burde nægte.

ad § 2.

Angaaende denne Paragraf henvises til det ovenfor bemærkede.

ad § 3.

Hensigten med den her foreslaaede Regel er at tilvejebringe en præventiv Kontrol med, at de i § 1 fastsatte Betingelser for Retten til at drive det paagældende Erhverv ere til Stede.

ad § 4.

Til Bestemmelser som de her foreslaaede er der, som foran omtalt, en ikke ringe Trang. Som Forbillede for deslige Forskrifter kan bl. a. henvises til den oftnævnte norske Lov om Hvalfangst af 6te Juni 1896 § 9 og til islandsk Lov om Hvalaffald af 6te Marts 1896.

ad § 5.

Bestemmelserne ere udarbejdede efter den oftnævnte norske Lovs § 10 og kgl. Anordning Nr. 26 af 29de Marts 1884 § 6 om Ordning af Fiskeripolitiet i Nordsøen udenfor Søterritoriet.

ad §§ 6 og 7.

Medens den ved Loven af 30te Marts 1895 indførte Afgift kun erlægges af Bardehvaler, foreslaas det her, at Afgiften ogsaa skal paahvile Tandhvaler af 36 Fods Længde og derover.

I Modsætning til, hvad tidligere har været Tilfældet, er der nemlig i de senere Aar flere Gange ved Færøerne fanget Kaskelotter, der ere særdeles værdifulde og aabenbart bør undergives i hvert Fald samme Afgift som Bardehvaler.

Angaaende Afgiftens Størrelse og dens Fordeling mellem Statskassen og forskellige lokale Kasser, henvises til hvad derom ovenfor er bemærket.

ad § 8.

Naar Straffen for Overtrædelser af §§ 1 og 2 er fastsat til forholdsvis saa høje Bøder, har dette sin Grund i, at ulovlig Hvalfangst kan være en saa indbringende Forretning, at mindre Bøder ikke i tilstrækkelig Grad ville kunne virke afskrækkende. At Driften hefter for Forseelser, som begaas i dens Tjeneste, vil formentlig findes rimeligt.

ad §§ 9 og 10.

Disse Paragraffer give formentlig ikke Anledning til nogen Bemærkning.